אכל לא גחלת של עץ. דבת כיבוי הוא ואיסורא דאורייתא הוא ואי כר"ש לא משכחת כיבוי [ה] אלא במתכוין לעשות פחמין בכיבויו [ו] ולריך להם דאר"ש מלאכה שאינה צריכה לגופה פטור עליה וכיבוי [ז] לאו צורך גופו הוא שיהא [ח] לריך לו דהלואי שלא בא עליו ודמי למוליא את המת לסלקו מעל פניו דפטר עליה ר"ש במסכת שבת בפרק המלניע (דף לד.): **מערבה.** על הרלפה בעזרה ולא יוליאם לחוץ: משום שנאמר בקדש [א] באש תשרף. בפ' שני דפסחים (דף כד.) דרשינן האי קרא וכל חטאת אשר יובא וגו' [ח] ומרבינן מיניה כל פסולי קדשים שנמלינתו [ט] בעזרה שיהו נשרפים בעזרה כדכתיב בקדש לא תאכל באש תשרף. ותמיה אני למה שורפן לעצמן ואינו שורפן בבית הדשן שהיה בעזרה שבו שורפין פסולי קדשי קדשים [י] וגרלה בעיני שהוא [יא] דבר לא שורפן לעצמן שתהא שריפתן ניכרת לעצמה שאם היה שורפן עם בשר אין ניכרין שהרי אין בהן ממש: **הדש והשמן** גרסי' [יא]:

הדרן עלך כל התדיר

דם חטאת. טעון ליבוס. כדכתיב ואשר יזה מדמה וגו': **במקום קדוש תאכל.** בההוא עניינא כתיב: **תורת החטאת.** ליבא דעייגא הוא: **פסולה אין** [יב] **טעון דמה ליבוס.** דכתיב אשר יזה [יג] בראוי להזאה הכתוב מדבר: **שעה הכושר.** לזריקה: **שלנה.** לן דמה: **ושקבלו** [יד] **פסולין את דמה** גרסי'. ולא גרסי' וזרקו דהא אפילו כשרה שנתז (את) מדמה לאחר זריקה על הבגד אין לריך ליבוס דכדאמרינן לקמן [טו] פרט לזה שכבר הוזה [יה]: **גמ' משחט החטאת.** בההוא עניינא כתיב בנשחטות ולא בנמלקות: **אפילו חטאת העוף נמי.** אע"ג דכתיב זאת למיעוטא הא פנימיות נמי אימעיטו דבנאכלות הכתוב מדבר וקמרבינן להו מתורת: **ומה ראים.** לרבות פנימיות מתורת ולמעט עוף מזאת: **דחטאת בהמה פנימיות ה"ל לרבויי.** כדין החילוניים שכן בהמה כמותה שחיטה כמותה טעונה ליפון כמותה וקבלת כלי כמותה וקרנות המזבח כמותה וכנגד חודה של קרן ובאלבע ואיסים אימוריהן לאיסים אבל עוף אינו בהמה ואינו שחוט ואינו טעון ליפון וקבלה ולא קרן שהרי חטאת העוף למטה נעשית ואינו נותנה באלבע בחודה של קרן ואין ממנה לאיסים: יאכלנה כדלמרינן (פסחים דף פ:) [טו] דם שנטמא וזרקו בשוגג הורלה וי"ל דמייירי כגון שנשבר הליץ או אינו על מנחו למאן דאית ליה [שאינו מרלה] (יומא דף ז:): **ושקבלו פסולין וזרקו את דמה.** פירש בקונטרס או זרקו [טז] ואע"ג דאפילו כשרה אם ניתז דמה לאחר זריקה אין טעון כיבוס כדאמר לקמן פרט לזה שכבר הוזה אילטריך לאשמועינן בפסולין למימר דדם דמוי הוא ואין הנותר במזרק כשר לזריקה ולא תימא יחזור הכשר ויזרוק ע"כ. חז [יח] לגופה במתכוין ה"נ כל"ל (ש"מ): [יט] דגופא והשתא כיון דס"ל לשמואל כר' יהודה דמלאכה שאינה צריכה לגופה חייב עליה מדאורייתא היכי שרו רבנן משום צערא דגופה דצד וכו' כל"ל (ש"מ): [כ] ודחק (בה"ז): [כא] עי' לעיל לוח יג ולוח"ל לסגסת ל"ק: [כב] תיבות דפסול עושה שיריים ליתא בכתה"ר דרש"י וכש"מ, ועי' גלה"ש טה"ק וקר"ל שתקשו בזה: [כג] עי' לקמן לג ע"ב דמשנה דס"ה לכל הקדשים. וכמעיל שמואל מיקן דל"ל וה"ה שאר קדשים: [כד] בכתי"ב וג' וכמ"ל וכמ"ע הגי' וכל [במקום ור"ל]. ותכן לפי"ז שהוא מהגירסא. ומיגא סיכין שאח"כ [וכ"ה גם בכי"ג וכמ"כ. וכמ"ע ליתא סיפין] לא נודע פתרונה. וככי"ב ליתא סיריי' ולולי הוא מלשנא דקלא (שמות לח) את הסילות ולא היעיס. ומ"ש אח"כ שנטמאו דישון כו'. בכי"ב וס"ע ליתא שנטמא. ול"ע ליבב דיבור זה על נכון:

אבל לא גחלת של עץ ואי ס"ד כר"ש ס"ל אפילו גחלת של עץ נמי [ט] **בדבר שאין מתכוין סבר לה כר"ש במלאכה שאינה צריכה לגופה סבר לה כרבי יהודה אמר רב הונא** [א] **נסכים שנטמאו עושה להן מערכה בפני עצמן ושורפן משום שנאמר** [1] **בקודש** [א] **באש תשרף תניא נמי הכי** [ב] **הדם והשמן** [ג] **והמנחות והנסכים שנטמאו עושה להן מערכה בפני עצמן ושורפן א"ל שמואל לרב חנא בגדתאה** [ג] **אייתי לי בי עשרה ואימא לך קמייהו נסכים שנטמאו עושה להן מערכה בפני עצמן ושורפן:**

הדרן עלך כל התדיר

דם [ד] **חטאת שנתז על הבגד הרי זה טעון כיבוס אע"פ שאין הכתוב מדבר אלא בנאכלות שנאמר** [2] **במקום קדוש תאכל** [ד] **ג' אחד הנאכלות ואחד הפנימיות טעונות כיבוס שנאמר** [3] **תורת החטאת תורה אחת לכל החטאות** [ה] **ד' חטאת פסולה אין דמה טעון כיבוס** [ו] **בין שהיתה לה שעת הכושר ובין שלא היתה לה שעת הכושר איזו היא שהיתה לה שעת הכושר שלנה ושנטמאה ושיצאת ואיזו היא שלא היתה לה שעת הכושר שנשחטה חוץ לזמנה וחוץ למקומה ושקיבלו פסולין (וזרקו) את דמה: גמ' דם חטאת (שמתה) [ז] כו' ואי תורה אחת לכל חטאות אפילו חטאת העוף נמי אלמה** [ח] **תניא** [ט] **יכול תהא** [ה] **דם חטאת העוף טעון כיבוס ת"ל** [3] **זאת אמר ר"ל משום בר קפרא** [י] **אמר קרא** [3] **תשחט בנשחטות הכתוב מדבר ואימא בנאכלות הכתוב מדבר כדכתיב** [2] **במקום קדוש תאכל אבל פנימיות לא רבי רחמנא תורת אי הכי אפילו חטאת העוף נמי מיעט רחמנא זאת ומה ראית מסתברא דחטאת [בהמה] פנימיות ה"ל לרבויי שכן בהמה** [יא] **שחיטת צפון וקבלת כלי אבל לא** גחלת של עץ. תימה היכי ס"ד דדבר שאין מתכוין שוה לאינה צריכה לגופה דמה ענין זה לזה ובפ' כירה (שבת מב.) ניחא טופי גבי הא דשרי שמואל אפילו שיעור לגרף דפריך התם כה"ג ומלי [טו] למימר דס"ד דלא הוה שרי ר"ש דבר שאין מתכוין לכתחילה אי לאו משום דאית [טו] ביה תרתי דהוה נמי מלאכה שאינה צריכה לגופה דהכי אלמה דמחייב באינה צריכה לגופה אוסר באין מתכוין דהא בהא תליא אבל הכא אי אפשר לפרש כן דמייתי לה אהיא דהמתנדב יין מביאו ומזלפו על גבי האישים דלא שייך טעמא דאין צריכה לגופה אלא גבי מלאכות דשבת ובסוף פרק ראשון דחגיגה (דף י.) מייתי לה גבי הלכות שבת בהרייס התלויים בשערה ולריך לפרש דמשמע להש"ס דהשתא [יז] דכי היכי דמחייב שמואל באינה צריכה לגופה [יח] ה"נ יש לו לחייב אין מתכוין כמתכוין: **במלאכה שאינה צריכה לגופה סבר לה כרבי יהודה.** הקשה בהלכות גדולות דבשמעתא קמייתא דשבת (דף ג.) קאמר שמואל כל פטורי דשבת פטור אבל אסור לבר מהני תלת דפטור ומותר הלד לבי והלד נחש ומפיס מורסא פי' דשרו רבנן משום צער דגופא [יט] דלד נחש ומפיס מורסא לא מיפטר אלא לר"ש דפטר מלאכה שאינה צריכה לגופה כדאיתא בפ' שמנה ברייס (שבת קז:) ודוחק [כ] הוא לתרץ בהלכות גדולות ור"ת תירץ דהא דאשיב לה שמואל [בהדי] פטור ומותר (קאמר) לאו משום דס"ל הכי אלא כלומר מאן דס"ל שהוא פטור קסבר דפטור ומותר כמו שמדקדק שמואל בסוף האורג (שם קז.) דודאי פטור ומותר קאמר מיהו אנן לא קיימא לן כשמואל במלאכה שאינה צריכה לגופה כדאשכחן רבא דהוא בתראה דסבר כר"ש ברייש נוטל (שם קמא:) ואמוראי דפרק כל כתבי הקדש (שם קכא:) דאמרי כל המזיקין נהרגין בשבת ואפילו מאן דאסר לא פליג אמתני' דעל עקיב שלא תשוך הלכך מותר להפיס מורסא בשבת להוציא ממנה ליחה:

הדרן עלך כל התדיר

שלנה ושנטמאה. פירוש לן דמה ונטמא דמה ואם תאמר ונטמא מ"ט לא בעי כיבוס הא מדאורייתא זורקו לכתחילה דלמרינן (פסחים דף פ:) [כ] דם שנטמא וזרקו בשוגג הורלה וי"ל דמייירי כגון שנשבר הליץ או אינו על מנחו למאן דאית ליה [שאינו מרלה] (יומא דף ז:): **ושקבלו פסולין וזרקו את דמה.** פירש בקונטרס או זרקו [כא] ואע"ג דאפילו כשרה אם ניתז דמה לאחר זריקה אין טעון כיבוס כדאמר לקמן פרט לזה שכבר הוזה אילטריך לאשמועינן בפסולין למימר דדם דמוי הוא ואין הנותר במזרק כשר לזריקה ולא תימא יחזור הכשר ויזרוק [כ] דפסול עושה שיריים [כב] וע"ע בפ"ק דמעילה (דף ה.): **יכול תהא** [ד] **דם חטאת העוף טעון כיבוס ת"ל זאת.** והוא הדין קדשים קליס [כג] מימעטי מזאת ותימה דבסוף פירקין (דף לח.) מרבי מזאת התורה לעולה ולמנחה ולחטאת מה חטאת מתקדשת בבלוע אף כל מתקדש בבלוע והשתא מנ"ל דאתיא היקישא לרבות כל הקדשים כחטאת לענין בלוע ומיעוטא דהכא לענין כיבוס אימא איפכא וי"ל כיון דאשכחן דכל קדשים טעונין מריקה ושטיפה מדאילטריך אותה למעוטי תרומה סברא הוא לאוקומה היקישא לענין להתקדש בבלוע מאחר דאשכחן דטעונין מריקה ושטיפה מטעם בליעת כלי. ומיתרצא נמי בהכי קושיא אחריתי דרבי יהודה מפיק לקמן כל קדשים לענין מריקה ושטיפה מקדש קדשים והשתא ל"ל קרא תיפוק לי מהיקישא דחטאת דכל קדשים טעונין מריקה ושטיפה כחטאת אבל למאי דפריש ניחא דאי לאו דאשכחן מריקה [ושטיפה] בהדיא הוה מוקמי היקישא לענין כיבוס ומיעוטא דזאת למעוטי מריקה ושטיפה ובלוע:

ב"ש): **רש"י** ד"ה הדם והשמן גרסינן. נ"ב כתב הר"ף ז"ל וז"ל דלא גרסינן מנחות. והטעם משום דדם ומן למיס הם ואינם נכרים על האש לכך עושה להם מערכה בפני עצמן, אבל מנחות למה ישרפם בפני עצמן. ויש פפרים שגורסין הנלמן והמנורות, ור"ל כו'] הסיכין שעל הנלמן שנטמאו דישון המנורה, ול"ע שהרי דישון מזבח הפנימי והמנורה היה מניחה בבית הדשן סמוך לכבש. לכן נראה גרסת הספרים עיקר ע"כ (ב"ש, כ"ב): **תוד"ה** ושקבלו כו' דפסול עושה שיריים וצ"ע בפ"ק דמעילה. נ"ב ומיהו דוקא טמא דחזי לקרבן לבוד אבל שאר פסולין לא כדמוכח בפ"ק דמעילה. ומיהו מה שפירש הקונטרס דאו זו קתני פסולים לא הוה קרי ליה לא שעת הכושר. אלא נראה דקבלו וגם זרקו דפסולין קאמר, ואע"ג דבקבלה לחוד מיפסול מ"מ מה שבאותה הבהמה עדיין ראוי הוא שאם קבלו כשר והוזה ממנו טעון כיבוס, אבל בשזרקו אפילו אותו שבאותה הבהמה אינו ראוי שכבר נעשה שיריים ואשמועינן דפסול עושה שיריים ובדפרישית (הר"פ ז"ל. ב"ש):

מסורת הש"ס

(א) [שבת מב.], ב) תוספ' דתמורה [סס"ד ע"ס], ג) [יומא סז. וש"נ], ד) ת"כ צו פרש"י ג [הב"ן ה"א, ה) מעילה ה,, ו) ת"כ שם פ"ר ה"א, ז) ת"כ שם פרש"ג [הב"ן] ה"ב, ח) שבת לא.; ט) לקמן קד:, י) לקמן צג., כ) דף צג., ל) ועיל מה. רש"נ.

הגהות הב"ח

(א) גמ' שכן בהמה כמותה ושחיטה כמותה שחיטת צפון וקבלת לפון כלי וקרן:

גליון הש"ם

תוס' ד"ה ושקבלו כו' דפסול עושה שיריים. עי' לעיל דף לד ע"ב תוס' ד"ה פסול:

שינויי נוסחאות

א) ל"ל וכל בקודש (ש"מ), וכנכתי"ר כל בקודש. ועי' בליקוטים: ב) בד"ו אית' השלחן והמנחות. ולפנינו מוקן 'שמן' עפ"י בס"ו עפ"ב. ובכי"ג ומ"כ הגיהו והשמן של המנחות. ועי' שטמ"ק: ג) ל"ל שניתז (ש"מ והגרי"ב): ד) יהא (ד"ו): ה) כיבוי מן התורה כל"ל (*ש"מ): ו) וכיבוי זה לאו (*ש"מ): ז) גי' ל"ק שאינו צריך לו דהלואי שלא כבה ודמי כו': ח) בס"מ נוסף בקדש לא תאכל באש תשרף ומרבינן וכו': ט) שנחריצתן (*ש"מ): י) ל"ל מפני שהוא (*ש"מ): יא) עי' שטמ"ק: יב) אין דמה טעון (ש"מ): יג) בקלת ספרי היל נ"ל ושקבלו פסולין את דמה או זרקו את דמה, ואיצטריך לאשמועינן פסולים ואע"ג דהא אפילו כשרים שניתז דמן לאחר זריקה על הבגד אין טעון כיבוס כדאמרינן לקמן פרט לזה שכבר הוזה איצטריך לאשמועינן פסולין ולמימר דדם דחוי הוא ואין הנותר במזרק כשר לזריקה ולא תימא יחזור הכשר ויזרוק ע"כ. חז היא נוסחת התוס' [בפילס"ר] (ב"ש, ש"מ, כתה"י): יד) תמהני, הא מפורש בגמ' פ"ק דמעילה דף ה' ע"ל דגרסינן לה וסגמ' עלמה מקשה קושיא זו ע"ש (תו"ח ממוהרש"ח זצ"ל): טו) אולי ל"ל דמצי: טז) דאית ליה נמי מלאכה שאינה צריכה לגופה פטור הלכך וכו' כל"ל, ועי' תוס' שבת מב ל ד"ה אפילו (ח"מ): יז) בד"ו השתא: יח) לגופה במתכוין ה"נ כל"ל (ש"מ): יט) דגופא והשתא כיון דס"ל לשמואל כר' יהודה דמלאכה שאינה צריכה לגופה חייב עליה מדאורייתא היכי שרו רבנן משום צערא דגופה דצד וכו' כל"ל (ש"מ): כ) ודחק (בה"ז): כא) עי' לעיל לוח יג ולוח"ל לסגסת ל"ק: כב) תיבות דפסול עושה שיריים ליתא בכתה"ר דרש"י וכש"מ, ועי' גלה"ש טה"ק וקר"ל שתקשו בזה: כג) עי' לקמן לג ע"ב דמשנה דס"ה לכל הקדשים. וכמעיל שמואל מיקן דל"ל וה"ה שאר קדשים: כד) בכתי"ב וג' וכמ"ל וכמ"ע הגי' וכל [במקום ור"ל]. ותכן לפי"ז שהוא מהגירסא. ומיגא סיכין שאח"כ [וכ"ה גם בכי"ג וכמ"כ. וכמ"ע ליתא סיפין] לא נודע פתרונה. וככי"ב ליתא סיריי' ולולי הוא מלשנא דקלא (שמות לח) את הסילות ולא היעיס. ומ"ש אח"כ שנטמאו דישון כו'. בכי"ב וס"ע ליתא שנטמא. ול"ע ליבב דיבור זה על נכון:

עין משפט נר מצוה

לה א מיי' פ"ו מהלכות מיסורי מזבח הלכה [ה]:
א ב מיי' פ"ח מהלכות מעשה הקרבנות הלכה ח:
ב ג מיי' שם הלכה ב:
ג ד מיי' שם הלכה ג:
ד ה ו מיי' שם הלכה ב:

תורה אור השלם

1. וְכָל חַטָּאת אֲשֶׁר יוּבָא מִדָּמָהּ אֶל אֹהֶל מוֹעֵד לְכַפֵּר בַּקֹּדֶשׁ לֹא תֵאָכֵל בָּאֵשׁ תִּשָּׂרֵף: ויקרא ו, כג
2. הַכֹּהֵן הַמְחַטֵּא אֹתָהּ יֹאכְלֶנָּה בְּמָקוֹם קָדֹשׁ תֵּאָכֵל בַּחֲצַר אֹהֶל מוֹעֵד:
ויקרא ו, יט
3. דַּבֵּר אֶל אַהֲרֹן וְאֶל בָּנָיו לֵאמֹר זֹאת תּוֹרַת הַחַטָּאת בְּמָקוֹם אֲשֶׁר תִּשָּׁחֵט הָעֹלָה תִּשָּׁחֵט הַחַטָּאת לִפְנֵי יְהוָה קֹדֶשׁ קָדָשִׁים הוּא:
ויקרא ו, יח

מוסף רש"י

אבל לא גחלת של עץ. דאיסורא דאורייתא היא וחייב קקילה: אפילו גחלת של עץ נמי. דהא לרבי שמעון מלאכה שאינה צריכה לגופה פטור עליה, וכל כבוי אינו צריך לגופו חוץ מעובי פחמין או מבהבהי פתילה (שבת מב.): **בגדתאה.** בעל אגדה. ל"א שם מקום שהוא בבבל שמנו בגדל (יבמות סז.). **בי עשרה.** לפרסם את הדבר (יבמות סז.):

ליקוטים

בקדש באש תשרף. פי' הכי כתיב קרא וכל חטאת אשר יובא מדמה אל אהל מועד לכפר בקודש לא תאכל באש תשרף. ודורש המקרא כאילו כתיב וכל בקדש באש תשרף וק"ל. (מהרש"ל. פסחים כד ב)

שיטה מקובצת

ושקבלו פסולים כו'. פ"ה אי אי קתני אקבלו פסולים וחזקו כשרים אי זקו פסולים אבל קבלו כשרים. ולא נהירא דא"כ היאך תפיב לא היתה לו שעת הכושר כיון דקבלו כשרים. ועוד דבמס' מעילה (דף ה.) משמע דמתא קאמר. לכך נראה לי דמתא קאמר וה"פ קבלו פסולים וחזקו כשרים חזקו דמה טעון כיבוס דאל"כ למה לי זקו אפילו פסולים, וקשה דהא כתיב אשר יזה מדמה לשכבר הוזה. וי"ל דה"ה אם קבלו כשרים וחזקו כשרים דאין דמה טעון כיבוס דהא כתיב אשר יזה, והאי דנקטו זקו פסולים לאשמועינן דפסול עושה שיריים דאי לאו הוי תני אלא קבלו פסולים מ"מ הוה מצי למהוי דדמה טעון כיבוס כגון אם היה דם עוד בצואה דימא יחזור הכשר ויקבל ואותו הדם הוי כי הזאה לחכי תני זקו פסולים דהשתא אפילו היה דם בצואה ויחזור הכשר ויקבל לא הוי טעון כיבוס דפסול עושה שיריים (תוס' מהר"פ וצ"ל): **א' הבי אפילו חטאת העוף נמי.** תימה להשר מקולי מאי פריך הא אימעיט מזאת, וכי תימא דפריך מה לאיס, א"כ מאי מהדר ליה כ"ל מתאחט, סוף סוף אינא למפרך מה לאיס כדפריך תלמודא. וי"ל דס"ד דכיון דכתיב תשחט פמוך לתורת משמע דרבויא לנשחטות הוא דאתא. כך תירץ מש"ת. אי נמי לא מיתש לקושיא דתחלה דלאו אהזאה כתיב (הר"פ ז"ל.

אבל לא גחלת של עץ. תימה היכי ס"ד דדבר שאין מתכוין שוה לאינה צריכה לגופה דמה ענין זה לזה ובפ' כירה (שבת מב.) ניחא טופי גבי הא דשרי שמואל אפילו שיעור לגרף דפריך התם כה"ג ומלי למימר דס"ד דלא הוה שרי ר"ש דבר שאין מתכוין לכתחילה אי לאו משום דאית ביה תרתי דהוה נמי מלאכה שאינה צריכה לגופה הלכך רבי יהודה דמחייב באינה צריכה לגופה אוסר באין מתכוין דהא בהא תליא אבל הכא אי אפשר לפרש כן דמייתי לה אהיא דהמתנדב יין מביאו ומזלפו על גבי האישים דלא שייך טעמא דאין צריכה לגופה אלא גבי מלאכות דשבת ובסוף פרק ראשון דחגיגה (דף י.) מייתי לה גבי הלכות שבת בהרייס התלויים בשערה ולריך לפרש דמשמע להש"ס דהשתא [יז] דכי היכי דמחייב שמואל באינה צריכה לגופה [יח] ה"נ יש לו לחייב אין מתכוין כמתכוין: **במלאכה שאינה צריכה לגופה סבר לה כרבי יהודה.** הקשה בהלכות גדולות דבשמעתא קמייתא דשבת (דף ג.) קאמר שמואל כל פטורי דשבת פטור אבל אסור לבר מהני תלת דפטור ומותר הלד לבי והלד נחש ומפיס מורסא פי' דשרו רבנן משום צער דגופא [יט] דלד נחש ומפיס מורסא לא מיפטר אלא לר"ש דפטר מלאכה שאינה צריכה לגופה כדאיתא בפ' שמנה ברייס (שבת קז:) ודוחק [כ] הוא לתרץ בהלכות גדולות ור"ת תירץ דהא דאשיב לה שמואל [בהדי] פטור ומותר (קאמר) לאו משום דס"ל הכי אלא כלומר מאן דס"ל שהוא פטור קסבר דפטור ומותר כמו שמדקדק שמואל בסוף האורג (שם קז.) דודאי פטור ומותר קאמר מיהו אנן לא קיימא לן כשמואל במלאכה שאינה צריכה לגופה כדאשכחן רבא דהוא בתראה דסבר כר"ש ברייש נוטל (שם קמא:) ואמוראי דפרק כל כתבי הקדש (שם קכא:) דאמרי כל המזיקין נהרגין בשבת ואפילו מאן דאסר לא פליג אמתני' דעל עקיב שלא תשוך הלכך מותר להפיס מורסא בשבת להוציא ממנה ליחה:

הדרן עלך כל התדיר

שלנה ושנטמאה. פירוש לן דמה ונטמא דמה ואם תאמר ונטמא מ"ט לא בעי כיבוס הא מדאורייתא זורקו לכתחילה כדלמרינן (פסחים דף פ:) [כ] דם שנטמא וזרקו בשוגג הורלה וי"ל דמייירי כגון שנשבר הליץ או אינו על מנחו למאן דאית ליה [שאינו מרלה] (יומא דף ז:): **ושקבלו פסולין וזרקו את דמה.** פירש בקונטרס או זרקו [כא] ואע"ג דאפילו כשרה אם ניתז דמה לאחר זריקה אין טעון כיבוס כדאמר לקמן פרט לזה שכבר הוזה אילטריך לאשמועינן בפסולין למימר דדם דמוי הוא ואין הנותר במזרק כשר לזריקה ולא תימא יחזור הכשר ויזרוק [כ] דפסול עושה שיריים [כב] וע"ע בפ"ק דמעילה (דף ה.): **יכול תהא** [ד] **דם חטאת העוף טעון כיבוס ת"ל זאת.** והוא הדין קדשים קליס [כג] מימעטי מזאת ותימה דבסוף פירקין (דף לח.) מרבי מזאת התורה לעולה ולמנחה ולחטאת מה חטאת מתקדשת בבלוע אף כל מתקדש בבלוע והשתא מנ"ל דאתיא היקישא לרבות כל הקדשים כחטאת לענין בלוע ומיעוטא דהכא לענין כיבוס אימא איפכא וי"ל כיון דאשכחן דכל קדשים טעונין מריקה ושטיפה מדאילטריך אותה למעוטי תרומה סברא הוא לאוקומה היקישא לענין להתקדש בבלוע מאחר דאשכחן דטעונין מריקה ושטיפה מטעם בליעת כלי. ומיתרצא נמי בהכי קושיא אחריתי דרבי יהודה מפיק לקמן כל קדשים לענין מריקה ושטיפה מקדש קדשים והשתא ל"ל קרא תיפוק לי מהיקישא דחטאת דכל קדשים טעונין מריקה ושטיפה כחטאת אבל למאי דפריש ניחא דאי לאו דאשכחן מריקה [ושטיפה] בהדיא הוה מוקמי היקישא לענין כיבוס ומיעוטא דזאת למעוטי מריקה ושטיפה ובלוע: